

nowiących powiaty miejskie: Tarnów i Nowy Sącz oraz powiatów oświęcimskiego, żywieckiego, tarnowskiego, dąbrowskiego i nowosądeckiego,

7) Rejonowy Dozór Techniczny w Rzeszowie obejmujący swym zakresem działania województwo rzeszowskie, z wyjątkiem powiatów mieleckiego, dębickiego, jasielskiego i gorlickiego,"

2) po pkt 8 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) Rejonowy Dozór Techniczny w Tarnowie obejmują-

cy swym zakresem działania miasta stanowiące powiaty: Tarnów i Nowy Sącz oraz powiaty: tarnowski, dąbrowski i nowosądecki z województwa krakowskiego oraz mielecki, dębicki, jasielski i gorlicki z województwa rzeszowskiego."

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: w z. K. Fabris

256

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 sierpnia 1964 r.

w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego.

Na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lot akrobacyjny nad osiedlem może być wykonywany:

- 1) w strefie lotów akrobacyjnych wyznaczonej w instrukcji użytkowania lotniska,
- 2) w czasie pokazów lotniczych wykonywanych zgodnie z programem zatwierdzonym przez Ministra Komunikacji; jeżeli w pokazie biorą udział wojskowe statki powietrzne, program pokazów zatwierdza Minister Obrony Narodowej.

2. Strefę lotów akrobacyjnych nad osiedlem można wyznaczyć, jeżeli ze względu na położenie lotniska w stosunku do osiedla nie ma możliwości wyznaczenia jej poza terenem zabudowanym osiedla, przy czym położenie tej strefy powinno być tak wybrane, aby znajdowało się nad terenem o najmniejszej zwartości zabudowy.

3. Strefa lotów akrobacyjnych powinna być usytuowana w zasięgu obserwacji tych lotów z lotniska i z uwzględnieniem możliwości wylądowania statku powietrznego lotem ślizgowym na lotnisku lub przynajmniej poza terenem zabudowanym osiedla w razie uszkodzenia silnika.

4. Program pokazów lotniczych może obejmować loty akrobacyjne tylko w warunkach przewidzianych w ust. 3.

5. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 lot akrobacyjny może być wykonywany tylko:

- 1) przez pilota posiadającego wpis do książki przebiegu wyszkolenia i praktyki lotniczej, upoważniający go, jako dowódcę statku powietrznego, do wykonywania lotów akrobacyjnych oraz przez ucznia pilota szkolonego w lotach akrobacyjnych zgodnie z zatwierdzonym programem szkolenia,
- 2) do wysokości nie mniejszej niż 500 m nad poziomem terenu.

6. Przepis ust. 5 nie dotyczy lotnictwa wojskowego.

§ 2. 1. Lot próbny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany:

- 1) jako lot lotniskowy, jeżeli po starcie z danego lotniska lub przy lądowaniu na danym lotnisku albo w locie tym po kręgu nad lotniskiem nie można uniknąć przelotu nad osiedlem lub skupiskiem ludności znajdującym się w pobliżu tego lotniska,
- 2) jako lot pozalotniskowy, jeżeli dla lotu została wyznaczona bezpieczna wysokość, gwarantująca w razie konieczności wykonanie przymusowego lądowania poza osiedlem lub skupiskiem ludności.

2. W wypadkach wymienionych w ust. 1 zabronione jest wykonywanie lotów próbnych o charakterze akrobacyjnym lub mogących spowodować obniżenie wytrzymałości konstrukcji statku powietrznego.

§ 3. 1. Ze statku powietrznego w czasie lotu mogą być dokonywane następujące zrzuty:

- 1) balastu w postaci wody, przesianego piasku lub metalowych opitek,
- 2) paliwa ze zbiorników statku powietrznego, jeżeli statek powietrzny jest zmuszony do wykonania przymusowego lądowania lub w celu utrzymania bezpiecznej wysokości lotu,
- 3) urządzeń i środków niezbędnych do akcji ratowniczej,
- 4) przedmiotów podwieszonych na spadochronach oraz mel-dunków ciężarkowych, związanych z zadaniem lotu,
- 5) środków chemicznych, ziarna siewnego itp.,
- 6) ulotek,
- 7) dowolnego przedmiotu, znajdującego się na pokładzie statku powietrznego, jeżeli jest to niezbędne do uniknięcia wypadku lotniczego, grożącego temu statkowi powietrznemu,
- 8) innych przedmiotów, których konieczność zrzutu uzasadniona jest poważną potrzebą gospodarczą lub społeczną.

2. Zrzuty określone w ust. 1 mogą być wykonywane tylko wówczas i w taki sposób, aby nie naruszały bezpieczeństwa statku powietrznego, z którego dokonuje się zrzutu, bezpieczeństwa innych statków powietrznych znajdujących się w locie oraz bezpieczeństwa osób i mienia na powierzchni ziemi lub wody.

3. Dokonywanie zrzutów w przestrzeni powietrznej kontrolowanej może się odbywać za zezwoleniem właściwego organu kontroli ruchu lotniczego i w miejscu przez ten organ wskazanym, chyba że grożące statkowi niebezpieczeństwo uniemożliwia uzyskanie zezwolenia. Jeżeli zrzut ma nastąpić w rejonie nadzorowanym lotniska, zezwolenie na jego wykonanie wydaje kierownik lotów na danym lotnisku.

4. Zrzut paliwa (ust. 1 pkt 2) powinien być dokonany na takiej wysokości lub w miejscu, które gwarantują, że wyrzucone paliwo nie wzniesi pożaru lub nie spowoduje innej szkody na ziemi, a ponadto z zachowaniem przepisu ust. 3.

5. Na dokonanie zrzutu określonego w ust. 1 pkt 8 należy uzyskać zezwolenie Ministra Komunikacji.

§ 4. Na dokonywanie jakichkolwiek zdjęć fotograficznych lub transmisji telewizyjnych ze statków powietrznych wykonujących loty nad terytorium Polski należy uzyskać uprzednio zezwolenie Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

§ 5. 1. Urządzenia łączności znajdujące się na statku powietrznym mogą być używane poza przekazywaniem i odbieraniem wiadomości związanych z zadaniem lub potrzebami lotu za każdorazową zgodą dowódcy statku powietrznego również do przekazania lub odebrania wiadomości dotyczących:

- 1) stanu technicznego statku powietrznego, jego ruchu lub życia i zdrowia osób znajdujących się na pokładzie statku,
- 2) wypadku lotniczego lub niebezpieczeństwa grożącego innemu statkowi powietrznemu lub jednostce pływającej,
- 3) niezwykłego lub niebezpiecznego zjawiska atmosferycznego,
- 4) zaobserwowanego ogniska pożaru (lasu, łąk itp.),
- 5) katastrofy lub klęski żywiołowej na ziemi lub wodzie,
- 6) innych tego rodzaju spraw, w uzasadnionych wypadkach.

2. Używanie znajdujących się na pokładzie urządzeń łączności do przekazywania i odbierania korespondencji prywatnej może nastąpić tylko na podstawie umowy zawartej między przewoźnikiem lotniczym a zakładem łączności oraz zainteresowaną jednostką dysponującą naziemnymi urządzeniami łączności.

3. Nie wolno używać znajdujących się na statku po-

wietrznym urządzeń łączności do celów określonych w ust. 1 i 2 w czasie lub w sposób utrudniający używanie tych urządzeń do przekazywania i odbierania wiadomości bezpośrednio związanych z bezpieczeństwem statku powietrznego,

4. Zezwala się na używanie urządzeń łączności statku powietrznego do nadawania i odbioru w wypadkach uzasadnionych potrzebą dokonania prób kontrolnych pokładowych urządzeń (np. po naprawie, wymianie urządzeń lub ich części), przy czym okres nadawania lub odbioru powinien być ograniczony do niezbędnego czasu. Czas i zakres prób należy uprzednio uzgodnić z organem ruchu lotniczego, do pracy z którym używana częstotliwość jest normalnie przeznaczona.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

257

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GEOLOGII

z dnia 18 lipca 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad ustalania i trybu zatwierdzania zasobów wód podziemnych.

Na podstawie art. 24 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o prawie geologicznym (Dz. U. Nr 52, poz. 303) oraz w związku z § 4 ust. 3 uchwały nr 29 Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1960 r. w sprawie ustalania i zatwierdzania zasobów wód podziemnych (Monitor Polski Nr 13, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W zarządzeniu Prezesa Centralnego Urzędu Geologii z dnia 12 sierpnia 1960 r. w sprawie zasad ustalania i trybu zatwierdzania zasobów wód podziemnych (Monitor Polski Nr 72, poz. 333) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Ustalenie zasobów wody podziemnej w kategorii B dla istniejących otworów może być dokonane bez uprzedniego ustalenia zasobów w kategorii C.

2. Przy ustalaniu zasobów wody podziemnej jednego otworu wykonanego dla rozbudowy lub przebudowy istniejącego ujęcia należy ustalić zasoby jednocześnie dla wszystkich otworów eksploatacyjnych danego ujęcia, niezależnie od tego, czy były one już w części zatwierdzone.

3. Zasady ustalania zasobów wód podziemnych oraz warunki konieczne do osiągnięcia poznania tych zasobów w poszczególnych kategoriach określa:

1) załącznik nr 1 do zarządzenia, jeżeli ustalenie zasobów następuje w celu budowy pojedynczego ujęcia wody podziemnej, którego

głębokość nie przekroczy 150 m, lub jeżeli wydajność ujęcia nie przekracza 80 m³/godz.,

2) załącznik nr 2 do zarządzenia, jeżeli ustalenie zasobów następuje w celu budowy ujęcia wody podziemnej innego niż określone w pkt 1.

1. Przez pojedyncze ujęcie wody podziemnej, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, rozumie się ujęcie obejmujące 1 otwór wiertniczy lub ujęcie obejmujące dwa otwory wiertnicze, z których jeden przewidziany jest jako otwór awaryjny.”;

2) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku określonym w ust. 1 zatwierdzenie projektu badań hydrogeologicznych powinno w zasadzie nastąpić równocześnie z zatwierdzeniem zasobów wód podziemnych.”;

3) dotychczasowy załącznik do zarządzenia oznacza się jako załącznik nr 2;

4) dodaje się załącznik nr 1 w brzmieniu podanym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o projektach badań hydrogeologicznych, należy przez nie rozumieć projekty badań geologicznych określone w zarządzeniu nr 107 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 września 1963 r. w sprawie zasad sporządzania i trybu zatwierdzania projektów badań geologicznych (Monitor Polski Nr 71, poz. 349).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Centralnego Urzędu Geologii: w z. *Z. Tokarski*

Załącznik do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Geologii z dnia 18 lipca 1964 r. (poz. 257).

„Załącznik nr 1 do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Geologii z dnia 12 sierpnia 1960 r. (poz. 333).

ZASADY USTALANIA ZASOBÓW WODY PODZIEMNEJ DLA BUDOWY POJEDYNCZYCH UJEĆ WÓD NIE PRZEKRACZAJĄCYCH 150 m GŁĘBOKOŚCI LUB 80 m³/godz. WYDAJNOŚCI ORAZ WARUNKI KONIECZNE DO POZNANIA TYCH ZASOBÓW W POSZCZEGÓLNYCH KATEGORIACH

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przy ustalaniu zasobów wód podziemnych należy dążyć do ustalania tych zasobów w ilościach zaspokajających potrzeby użytkownika.

2. Jeżeli ustalone zasoby wód podziemnych nie zaspokajają potrzeb użytkownika, a budowa dodatkowego ujęcia jest niemożliwa ze względów hydrogeologicznych, ekonomicznych lub technicznych, należy w dokumentacji podać uzgodnioną z użytkownikiem ogólną koncepcję całkowitego zaopatrzenia w wodę.